

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Paupertas humilitatis mater est, sicut superbia filia diuitiarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

aliena sunt, tempus tantum nostrum est. Ac sanè vel sic quædam tempora nobis eripiuntur, quædã subducuntur, quædam effluunt. Turpissima tamen est iactura, quæ per negligentiam fit. Hanc iacturam ergo qui agnoscunt religiosi, jam legunt, jam scribunt, jam orant, ac ne nihil agant, vel corbes texunt; dantque id vnicè operam, vt orationem lectio, lectio nem meditatio excipiat; tunc maximè occupati, quando diuinis rebus occupantur. Quo pacto Scipio Africanus, si quando vacans à negotijs bellicis in litteris versaretur, dicere solebat, se numquam minùs otiosum, quàm cum esset in orio.

Senec. ep. 1.

Cic. lib. 3. de offic.

De humilitate, seu animi submissione quid multis disputabo? sicut diuitiarum vermis est superbia; ita humilitatis radix est paupertas. Si enim humilitas, teste D. Bernardo, est virtus, quæ verissima sui cognitione sibi ipsi quilibet vilescit; quis sibi vilior videtur, quàm pauper? Quis veriùs dicere potest: *Domine, non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei; neque ambulavi in magnis, neque in mirabilibus super me?* Pauper non se vestit splendide, non fert gemmas in auribus, non annulos in digitis, non torques aureos circa collum. Non epulatur opiparè, non ædificat magnificè: sed in humili degit casula, & decote panno tectus, de eo viuit, quod rus parit. Quanta humilitatis fuit Ruth? quæ *cadens in faciem suam, & adorans super terram*, indignam se rata est vt peregrina nosceretur, seq; ancillam vocitans, Domina facta est. Vnde tam humilis euasit? Pauper erat. Maria quoq; Virgo, nonne illa est, cuius Deus *respexit humilitatem*, tamquam, *ancilla sua*, atque ideo eam in suam Matrem exaltauit? nempe eadem illi stris fuit virginitate, paupertate, humilitate. Inde digna erat, quæ & maternitate emineret. Nimirum hæc est via ad verum honorem. Nam *qui se humiliauerit, exaltabitur, qui autem se exaltauerit, humiliabitur*. Atque hæc ipsa de causa docet D. Chrysostomus, diuitias esse fugiendas; quia tigulis, & pompis, & superbia alimenta ministrant. Verba illius sunt: *Sed honores, inquit, conferunt diuitia, & in inimicos facilius ultionem præstant, & ob hoc videbitur necessarium esse opus diuitiarum, quæ visis ministrant, & via tribuunt effectum, atq; inanes ambitionum ballas instant amplius, & extollunt in maius, quodq; superbia malum exigunt, tumidiùs. Immo pro-*

V.

S. Bernard. de gradib. Humil.

Psal. 139.

Ruth. 2. 10.

Luc. 1. 48.

Matth. 23. 12.

S. Chryso.

in tract. Quod nemo laeditur nisi à se ipso.

R

bis

his maximè erant diuitia fugienda; hoc enim est bestias feras homines in
 animis suis collocare, & in pectore nutrire. Et iterum diuitia suadent,
 ut honore quidem vero celestiq; careatur; falsum verò hunc veri illius
 colore solum, & simulata imagine fucatum requiri honorem, non veri-
 tate, sed nomine. Sicut enim meretricis vultus plerumq;, cùm fœdus,
 & turpis est, per naturam fucis, & coloribus pigmentatus ostenditur,
 ad decipiendos, qui ignorant, quid sub velamine illius fuci contegatur; sic
 & diuitia faciunt, cum adulatorium volunt honorem videri, neq; voces
 illa populi, per quas iudicibus acclamatur, ex veritate proferuntur, sed
 ipse sunt, quibus fucatum nomen depingitur honoris: nam si conscientias
 interrogas acclamantium tibi, inuenies apud vnumquemq; eorum mille
 te capitibus accusari. Denique ubi metus cessauerit potestatis, & publi-
 ca pompe fuerit scena resoluta; tunc videas quanti oblatrantes, quanti
 obloquentes, quanti insimulantes, & hi omnes illis sunt, qui prius accla-
 mabant, & immensis te laudibus extollebant. Hæc tu honorem dicis?
 & hæc diuitijs quærenda credis, quæ etsi sponte adessent, recusanda erant?
 plus enim quidem ody, quàm amoris acquirunt. Sed si vis, ostendam
 tibi honorem verum. Honor virtus animi est, hic honor neque è Cesari-
 bus præstatur, neque adulatione conquirunt, neque pecunia præparatur,
 nihil in se fucati habet, nihil simulati, nihil occulti: huius honoris succes-
 sor nullus est, accusator nullus, nullus ingratus: honor hic temporibus non
 mutatur, neque patitur tyrannos, nec pœturam tabula metuit aliquan-
 do esse delendam. Hunc verum honorem spectat humilitas, quærit
 paupertas: falsum illum horret, fugit, execratur, quem diuitie
 pariunt. Hinc, sicut pecunia & superbia, quodam velut fœdere,
 iunguntur; ita vicissim plerumque & paupertas & humilitas soci-
 antur; proq; vano honore verus honor, & potentia quædam su-
 pernaturalis comitatur. *Argentum & aurum non est mihi*, ait Pe-
 trus, qui reliquit omnia, *quod autem habeo, hoc tibi do: in Nomine*
IESV Christi Nazareni surge & ambula. Plus fuit vsum membro-
 rum dare, quàm aurum & argentum; cùm & ipsi auari, quid non
 auri & argenti darent, vt vel podagram à se excuterent, vsumque
 pedum recuperarent?

Act. 3. 6.

VI.
Supra c. 2.
§. 3.

Auaritia, quæcum diuitijs crescit, paupertatem volunta-
 riam habet è diametro repugnantem. Nam de ijs, qui eam in-
 uiti ferunt, non loquor, in prima scilicet classe suprâ ab Hugo-
 ne com-